

Hengiven gruppesang

3 veje er fastlagt for at opnå bevidstheden om en iboende Guddommelighed: Handling, hengivenhed og åndelig visdom. Disse 3 er ikke adskilt eller forskelligartet; de er sammensat og supplerer hinanden. (Sathya Sai 21. maj 1970)

Følelser og aktiviteter bevæger sig ad 3 veje: Den følelsesmæssige, handlingsmæssige og det rationelle, betegnet som hengivenheds-, handlings- og den åndelige visdoms veje. Den første type gør alt i en dedikeret ånd af tilbedelse. ... Den anden type udfører handlinger, som er tjenesteorienterede. ... Den tredje type føler sig tilskyndet til at undersøge de grundlæggende principper, som styrer livet og naturen.

... Disse tre typer er faktisk 3 snore sammenflettet til et reb. De kan ikke skilles ad. For huset kaldet menneskelivet er hengivenhed, uselvsk tjeneste og åndelig visdom afgørende ligesom hjerte, hånd og hoved. (Sathya Sai 31. august 1981)

Gud beskrives som legemliggørelsen af lyd, af det der bevæger sig, og det der ikke bevæger sig, af lys, tale, evig lyksalighed, fuldkommenhed, illusion og rigidom.

Hvorfor har man brug for at synge Guds navn? Hvorfor bør man bede til Gud? – Er det ikke vores pligt at udtrykke taknemmelighed over for Gud, som har skabt denne uhyre vidtstrakte verden og alle de levende væsener og forsynet dem med føde at spise, luft at indånde og vand at drikke? Ikke blot det, Han har sørget for alle ting for alle levende væsener, så de kan gennemføre deres livsophold på jorden.

Hvis I taber jeres lommeørklæde, og en eller anden samler det op og giver det til jer, takker I vedkommende. Selv for en lille hjælp som dette siger I tak. Er det så ikke jeres pligt at udtrykke taknemmelighed over for Gud, som har givet jer så meget?

At udtrykke taknemmelighed er i sig selv bøn. Hvad forårsager bøn? Den vækker menneskets indre guddommelighed, som er umådelig, usynlig og transcendental. I denne sammenhæng findes der en tilskyndelse i Upanishaderne:

”Rejs jer, vågn op, gå til de ædle mennesker og lær af dem hemmeligheden om, hvordan man opnår guddommelighed.” Således tilskynder Upanishaderne mennesket til at rejse sig og vågne op fra den dybe uvidenhedens søvn.

I bør ofre jeres hjerte fyldt med kærlighedens sødme til Gud. Det er den sande bøn. Tilsvarende bør hengiven sang ligeledes synges med hjertet fuldt af kærlighed. Hengiven sang er ikke blot hengiven sang - er ikke udelukkende forbundet med tonehøjde, rytme, melodi og takt. Mens en hengiven gruppesang synges, bør den næste forsanger ikke kun tænke på tonehøjden i sin sang. Det er ikke i orden. Man får kun virkelig glæde, når man er fuldt fordybet i sangen.

Glæde kan vindes på to måder, den ene er gennem at synge, og den anden er gennem at deltage i hengiven gruppesang. Der kan være et element af selvished i at synge som forsanger. Sangeren kan synge for at vinde anerkendelse, ære og et godt ry. I sådanne tilfælde kan sangerens tanker dvæle ved tonehøjden, rytmen, melodien og takten og ikke ved følelsen. På den anden side giver det at synge i fællesskab glæde til alle og enhver. Hvordan? at synge hengivne sange for at opnå fuldbgyrdelse er sankirtan, det at synge sangen fra sit hjerte i fællesskab med andre. Når man synger hengivne sange i fællesskab, ligger fokus ikke blot på stemmen eller på de folk, der er kommet for at deltage. I bør synge frit og af hele jeres hjerte, med hjertet fuldt af kærlighed til Gud. Når I synger for at glæde Gud, vil jeres sang automatisk være velbehagelig for ørerne

Når man synger, bør sangen være koblet sammen med følelsen fra hjertet.

Kun da kan der være harmoni mellem jeres tale og hjertet, hvilket fører til enhed i tanke, ord og handling. Faktisk bør der være harmoni mellem jeres tanker, ord og handlinger i alle livets bestræbelser.

Når I fremelsker det at se på alt med kærlighed, vil I se det guddommelige overalt.

En sand hengiven er et menneske, som ikke opgiver sin beslutning, før han eller hun når sit mål.

Efter at have besluttet det, der bør besluttes, hold da fast ved det, indtil det er lykkedes for jer.

Efter at have ønsket det, der bør ønskes, hold da fast ved det, indtil jeres ønske er opfyldt.

Efter at have spurgt om det, der bør spørges om, slip da ikke grebet, før I har fået svar.

Efter at have tænkt det, der bør tænkes, hold da fast ved det, indtil I har gennemført det.

Med hjertet mildnet må Herren give efter for jeres ønske, ellers bør I uden tanke for jer selv, bede Ham af hele jeres hjerte.

Hold ud, vær ihærdig og giv aldrig op, for det er en egenskab hos en hengiven aldrig at fortrække og opgive sin beslutning. (digt på telegu)

Skønt Gud er overalt, giver Han en åbenbaring til de hengivne afhængig af intensiteten af deres bøn. Han vil undersøge, hvorvidt det er nødvendigt eller ikke.

Han vil stille følgende spørgsmål: Hvor, hvorfor, hvad, hvordan, hvornår?

Kun når Han er tilfreds med svarene, reagerer Han. Han handler i overensstemmelse med tiden, situationen og omstændighederne. (Prasanthi Nilayam 23. oktober 2001)

Hengivenhed er blevet defineret som den højeste et-punktede tilknytning til Herren.
(Sathya Sai 8. april 1972)

Hvor Mine hengivne synger, der er Jeg til stede.

(Sathya Sai 27. september 1960)

Hvem er de sande hengivne

De sande hengivne er dem, der synger med ægte hengivenhed af et rent hjerte, samtidig med at de konstant kontemplerer på det guddommelige navn.

Tusinder af mennesker deltager i lovsang, men det er ikke dem alle, der er hengivne. Deres krop er nok til stede i hallen, men deres sind er ikke fæstnet på Gud. De deltager i lovsang på en mekanisk måde. Dette er ikke ægte hengivenhed.

Hvor I end sidder, hvad enten det er i andagtsrummet eller andetsteds, så er I – hvis jeres tanker er fæstnet på Gud - sande hengivne, og I vil opnå Hans nåde. Hvis I er søvnige, kan I sove. Det er der intet at indvende imod. Jeres tanker bør imidlertid selv i søvne være fæstnet på det Guddommelige.

Hvor I end tager hen, skal I beherske jeres sind og rette alle jeres tanker mod Gud. Det er ægte hengivenhed. Løb ikke efter verdslige bekvemmeligheder.

(Baba sang derefter for på det hellige femstavelses mantra "Om namah Sivaya").

Vi synger mantraet "Om namah Sivaya" højt, men det kan også synges i stilhed. Hvis I kun synger med læber og tunge, vil sangen smelte sammen med de verdslige lyde. Hvis I derimod synger det guddommelige navn stille med fuld koncentration i jeres sind, vil det brede sig ud over hele verden, eftersom sindet er altgennemtrængende. At synge det guddommelige navn mentalt er hengivenhedens kongevej

PN. 19. februar om morgenen 2004

Syng om Guds herlighed med følelse, melodi og rytme

Legemliggørelser af kærlighed! Når I synger lovsang, så hold rytmen ved at klappe i jeres hænder. Taktslaget bør passe til melodien og lovsangen, som bør synges med følelse. I dag er der mange sangere, som slår rytmen på deres lår, mens de synger sange om Guds herlighed.

De bør samle deres hænder og klappe.

De fem fingre på den ene hånd symboliserer handlesanserne, og de fem fingre på den anden hånd symboliserer opfattelsessanserne.

Når I synger om Guds herlighed, bør fingrene på begge hænder samles som symbol på handlingernes og sansningens harmoni. Da vil også jeres følelser komme i harmoni.

Offentlig studiekreds 12. december 2018 – (Kildeangivelse: Sai Baba Taler 1 & 2)

Det var Guru Nanak, som begyndte fællessang. Alle skulle i forening synge om den guddommelige herlighed. Dette var idealet, som blev udbredt af vore ældgamle vise. Men i dag ignorerer folk dette ideal og opfører sig efter deres egne indfald og griller.

Alle vores handlinger bør glæde Gud. I kan kalde Ham Rama, Krishna eller Govinda, men Gud er Én. Udvikl følelsen af enhed og opnå Atmas klarsyn.

Whitefield 2. april 2013

Når I synger det guddommelige navn med kærlighed selv én gang, vil I opleve en uforklarlig og overvældende salig glæde i jeres hjerte.

Det guddommelige navn smelter selv et hjerte af sten. Selv is er nogen tid om at smelte, men Guds hjerte smelter øjeblikkeligt, når I synger Hans navn med kærlighed.

Syng derfor Guds navn. Selv når I rejser, kan I synge Hans navn inden i jer uden at tiltrække jer andres opmærksomhed. Kontempler overalt, til alle tider og under alle forhold på Ramas guddommelige navn. Der er ingen større åndelig øvelse end dette. Essensen af alle spirituelle øvelser er indeholdt i dette. I kalitidsalderen er det at synge Guds navn kongevejen til udfrielse. Der er ingen mere ophøjet vej end denne.

Whitefield 14. april 2003